

Zarzuty i główne argumenty

W dniu 15 listopada 2018 r. Sąd wydał będący przedmiotem niniejszego odwołania wyrok T-399/10 RENV, Banco Santander, S.A. i Santusa Holding, S.L./Komisja⁽¹⁾. W wyroku tym Sąd oddalił wniesioną przez stronę skarżącą skargę przeciwko wydanej przez Komisję Europejską decyzji z dnia 12 stycznia 2011 r.⁽²⁾ dotyczącej uregulowanej w art. 12 ust. 5 hiszpańskiej ustawy o podatku od osób prawnych „finansowej wartości firmy”.

Strona wnosząca odwołanie opiera je na jednym zarzucie, dotyczącym naruszeń prawa, jakich miał się dopuścić w zaskarżonym wyroku Sąd dokonując wykładni art. 107 ust. 1 traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w zakresie dotyczącym pojęcia „selektywności”.

Strona wnosząca odwołanie podnosi w szczególności, że Sąd:

- dopuścił się błędu co do określenia na pierwszym etapie analizy selektywności systemu stanowiącego punkt odniesienia;
- dopuścił się błędu co do określenia celu, z punktu widzenia którego należy na drugim etapie analizy selektywności ocenić różnego rodzaju sytuacje faktyczne i prawne;
- co za tym idzie, Sąd dopuścił się również błędu co do rozkładu ciężaru dowodu i zastosowania zasady proporcjonalności;
- tytułem ewentualnym, strona wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd dopuścił się błędu w przeprowadzanej analizie rzekomego braku dowodu istnienia związku przyczynowego pomiędzy niemożnością transgranicznego łączenia się przedsiębiorstw a nabywaniem udziałów w zagranicznych przedsiębiorstwach oraz
- tytułem ewentualnym, strona wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd dopuścił się błędu odrzucając tezę o możliwości rozgraniczenia środka w zależności od określonego w procentach stopnia sprawowania kontroli.

Poza tym, że jego rozumowanie było nieprawidłowe pod względem prawnym, Sąd w wielu kwestiach zastąpił rozumowanie przyjęte w decyzji swym własnym, odmiennym rozumowaniem, dopuszczając się w ten sposób kolejnych naruszeń prawa.

⁽¹⁾ Wyrok z dnia 15 listopada 2018 r. Banco Santander i Santusa/Komisja (T-399/11 RENV, EU:T:2018:787).

⁽²⁾ Decyzja Komisji z dnia 12 stycznia 2011 r. 2011/282/UE w sprawie amortyzacji podatkowej finansowej wartości firmy w związku z nabyciem udziałów w zagranicznych przedsiębiorstwach C 45/07 (ex NN 51/07, ex CP 9/07) wdrożonej przez Hiszpanię (Dz.U. 2011, L 135, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 15 listopada 2018 r. w sprawie T-405/11, Axa Mediterranean/Komisja, wniesione w dniu 25 stycznia 2019 r. przez Axa Mediterranean Holding, SA

(Sprawa C-54/19 P)

(2019/C 112/39)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Axa Mediterranean Holding, SA (przedstawiciele: J. Buendía Sierra, E. Abad Valdenebro, R. Calvo Salinero i A. Lamadrid de Pablo, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie wyroku Sądu z dnia 15 listopada 2018 r.;

- Uwzględnienie skargi o stwierdzenie nieważności i ostateczne stwierdzenie nieważności spornej decyzji oraz
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W dniu 15 listopada 2018 r. Sąd wydał będący przedmiotem niniejszego odwołania wyrok T-405/11, Axa Mediterranean/Komisja⁽¹⁾. W wyroku tym Sąd oddalił wniesioną przez Axa Mediterranean skargę przeciwko wydanej przez Komisję Europejską decyzji z dnia 12 stycznia 2011 r.⁽²⁾ dotyczącej uregulowanej w art. 12 ust. 5 hiszpańskiej ustawy o podatku od osób prawnych „finansowej wartości firmy”.

Wnosząca odwołanie opiera je na jednym zarzucie, dotyczącym naruszeń prawa, jakich miał się dopuścić w zaskarżonym wyroku Sąd dokonując wykładni art. 107 ust. 1 traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w zakresie dotyczącym pojęcia „selektywności”.

Wnosząca odwołanie podnosi w szczególności, że Sąd:

- dopuścił się błędu co do określenia na pierwszym etapie analizy selektywności systemu stanowiącego punkt odniesienia;
- dopuścił się błędu co do określenia celu, z punktu widzenia którego należy na drugim etapie analizy selektywności ocenić różnego rodzaju sytuacje faktyczne i prawne;
- co za tym idzie, Sąd dopuścił się również błędu co do rozkładu ciężaru dowodu i zastosowania zasady proporcjonalności;
- tytułem ewentualnym, wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd dopuścił się błędu w przeprowadzanej analizie rzekomego braku dowodu istnienia związku przyczynowego pomiędzy niemożnością transgranicznego łączenia się przedsiębiorstw a nabywaniem udziałów w zagranicznych przedsiębiorstwach oraz
- tytułem ewentualnym, wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd dopuścił się błędu odrzucając tezę o możliwości rozgraniczenia środka w zależności od określonego w procentach stopnia sprawowania kontroli.

Poza tym, że jego rozumowanie było nieprawidłowe pod względem prawnym, Sąd w wielu kwestiach zastąpił rozumowanie przyjęte w decyzji swym własnym, odmiennym rozumowaniem, dopuszczając się w ten sposób kolejnych naruszeń prawa.

⁽¹⁾ Wyrok z dnia 15 listopada 2018 r. Axa Mediterranean/Komisja (T-405/11, niepublikowany, EU:T:2018:780).

⁽²⁾ Decyzja Komisji z dnia 12 stycznia 2011 r. 2011/282/UE w sprawie amortyzacji podatkowej finansowej wartości firmy w związku z nabyciem udziałów w zagranicznych przedsiębiorstwach C 45/07 (ex NN 51/07, ex CP 9/07) wdrożonej przez Hiszpanię (Dz.U. 2011, L 135, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 15 listopada 2018 r. w sprawie T-406/11, Prosegur Compañía de Seguridad/Komisja, wniesione w dniu 25 stycznia 2019 r. przez T-406/11, Prosegur Compañía de Seguridad, SA

(Sprawa C-55/19 P)

(2019/C 112/40)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Prosegur Compañía de Seguridad, SA (przedstawiciele: J. Buendía Sierra, E. Abad Valdenebro, R. Calvo Salinero i A. Lamadrid de Pablo, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska